

dog berolige mig ved, at jeg vel tør antage, at ingen tidligere Finantsminister har staaet heldigere end jeg, thi jeg tror ikke, at det endnu er lykkeligens nogen Finantsminister at affatte et Finantslovsforslag, som fuldt ud har tilfredsstillt noget enkelt Medlem, end sige den hele ærede Forsamling. Det ærede Medlem f. Odense Amts 1ste Valgfreds udtalte sig først om Bygningsafgiften, som han — dersom jeg forstod ham ret — fandt var en mindre retfærdig Stat, naar man faaer hen til dens Oprindelse og Udvikling, og som han i ethvert Tilfælde maatte ønske paalagt under en noget forandret Form. Hvad dette Sidste angaar, kan jeg villig slutte mig til det ærede Medlems Anse, men dersom det ærede Medlem gaar saa vidt, at han vil have denne Afgift ophævet, kan jeg ikke gaa ind derpaa. Jeg tror, det er temmelig almindelig erkjendt, at der er store Vanskeligheder forbundne med at faae en Stat som Bygningsafgiften nogenlunde rimelig fordelt og beregnet, og den almindelige Anskuelse om de Ulemper, som klæbe ved denne Afgift, har jo ogsaa foranlediget, at der flere Gange er gjort Forsøg paa at faae den modificeret, men det har viist sig her som saa ofte, at det er langt lettere at enes om, at en Ting er slet, end at enes om, hvorledes man skal ordne den bedre. Der var imidlertid en Anse imod Bygningsafgiften, som jeg ikke tror, det ærede Medlem var berettiget til at fremsætte, og det var den, at den, medens den oprindelig var fremkommen jævnsides med en Jordafgift, som senere var flyttet, og som ikke mere kunde forandres, var vedbleven at voge. Denne Anse tror jeg ikke er berettiget, thi der er dog i det Mindste det at erindre derved, at Jorden ikke voger, medens Bygningerne stæbe blive større, hvorfor det ogsaa er ganske rimeligt, at Bygningsafgiften viser sig at være større det ene Aar efter det andet, medens Hartkornafgiften bliver af en uforandret Størrelse. — Spørgsmaalet om Indkvarteringsbyrden og Bederlaget derfor skal jeg lade ligge, da dette Emne heldigvis ikke særlig vedkommer Finantsministeren. Det ærede Medlem sluttede med at fremhæve, hvor uheldig en ny Industri i Landet var stillet ved den nuværende Lovgivning, og med at fremsætte Noget om, at der gennem Finantsloven maatte kunne gøres denne Industri en midlertidig Beskyttelse, eller — jeg veed ikke, om jeg maa bruge dette Udtryk — Opmuntring; jeg tror det sidste Udtryk passer bedst. Da der imidlertid foreligger — vel ikke for dette men for det andet Thing — et Lovforslag særlig om denne Industri, nemlig om Røesukkerindustrien, forekommer det mig, det vil være heldigere at gaa til Bunds i dette store Emne ved Behandlingen af dette Lovforslag end her ved Forhandlingen af Finantsloven. — I Anledning af denne Røesukkerindustri fremkom dernæst det ærede Medlem med et Par almindelige Betragtninger om vore kommer-

cielle Forhold og vor nationaløkonomiske Stilling, idet det ærede Medlem angav — og viist fuldkommen rigtigt —, at den statistiske Opgjørelse over Værdien af vor Udførsel sammenholdt med Værdien af vor Indførsel udviste det noget nedslaaende Resultat, at vi havde indført for over 50 Millioner Kroner mere, end vi have udført. Jeg tror dog, at det ærede Medlem maa finde en Trøst og Beroligelse deri, at vi dele denne Skjebne med næsten alle andre Lande; naar andre Landes Handelsbalance opgjøres paa samme Maade, viser den det Samme. Det forekommer mig, at dette maa være en Beroligelse, thi det er jo dog umuligt, at Alle skulde kunne tabe og Ingen vinde ved Omfætningen mellem Landene. Nei, Sagen er, at disse Opgjørelser maa gøres med en ganske særlig Omfagt; der er Meget, som maa lægges til, og Meget, som maa trækkes fra, for at man kan komme til det rigtige Resultat. Hvor nøiagtige de statistiske Data, som ere blevne benyttede til Opgjørelsen, end ere, og hvor nøiagtig og samvittighedsfuldt de end ere blevne benyttede, tror jeg dog at kunne paastaa, at vi i Virkeligheden ikke ere gaaede 50 Millioner tilbage i dette Aar, og jeg kan heller ikke tro, at dette har været det ærede Medlems Mening. Om den nationale Velstand er gaaet tilbage eller frem, er Noget, som altid er overordentlig vanskelig at dokumentere; man kan have et almindeligt Indtryk deraf, men at dokumentere, om der er Tilbagegang eller Fremgang, og da hvormeget, tror jeg, er umuligt. Der er imidlertid et Barometer, som ganske viist ikke er fri for Misvisning, men som dog er et Barometer for Velstanden, og det er netop, hvormeget Folk forbruge. Jeg indrømmer, at det ikke er ganske paalideligt, thi naar Barometret i nogen Tid har viist Stigning, har det en usalig Tilbøielighed til at blive ved at stige, ogsaa efter at det Tidspunkt er kommet, da det burde falde. Man vænner sig med andre Ord i de gode Tider til at bruge Meget, og man vedbliver med at bruge Meget, ogsaa efter at Fortjenesten ikke mere svarer til den tidligere Indtægt. Meget sølsomt er dette Barometer altsaa ikke, men det maa dog iøvrigt ikke overses, at allerede i Aar det almindelige Indtryk af, at der er Tilbagegang, til en vis Grad stadfæstes ved vor Indførsel, idet der, som ærede Medlemmer erkjendt, er en mindre Indtægt af Goldintrader i de forløbne 7 Maaneder af Finantsaaret end i de tilsvarende 7 Maaneder af det foregaaende Aar. Det er ikke nogen betydelig Forskjel, hvorom Tallet er; det var med Krigsskatten indbefattet den 1ste Oktober — altsaa saa langt, som Opgjørelsen kan have — 350,000 Kr., men sammenlignet med den rivende Fremgang, der næsten uafbrudt har fundet Sted i de foregaaende Aar, er det dog ganske betegnende, at der i disse 7 Maaneder er en Mindreindtægt af omtrent 350,000 Kr. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den